

4. Жаровцева Т. Г. Теоретико-методичні засади підготовки фахівців дошкільної освіти до роботи з неблагополучними сім'ями : монографія / Т. Г. Жаровцева. — Одеса : ПНЦ АПН України — СВД М. П. Черкасов, 2006. — 367 с.
5. Линенко А. Ф. Педагогічна діяльність і готовність до неї : монографія / А. Ф. Линенко. — О. : ОКФА, 1995. — 80 с.
6. Миннибаева Є. Р. Профессиональная подготовка студентов факультета дошкольной педагогики к математическому развитию детей : дис. кандидата пед. наук : 13.00.08 / Миннибаева Эльмира Рафаильевна. — М., 2003. — 246 с.
7. Поніманська Т. І. Дошкільна педагогіка : навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів / Т. І. Поніманська. — К. : Академвидав, 2006. — 456 с.

KULISH R. V.
Mykolaiv

TRAINING OF FUTURE SPECIALISTS PRESCHOOL EDUCATION TO PROFESSIONAL ACTIVITIES

The paper highlights the problems and theoretically justified prepare students for professional careers. Reviews current approaches to early childhood education in modern science and practice. Analyzes the characteristics of teaching pedagogical subjects, reveals the professional features of the teacher.

Keywords: training, future teachers, organizatsiya education, pre-school childre

КУЛИШ Р. В.
г. Николаев

ПОДГОТОВКА БУДУЩИХ СПЕЦИАЛИСТОВ ДОШКОЛЬНОГО ОБРАЗОВАНИЯ К ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ

В статье освещаются и теоретически обосновываются проблемы подготовки студентов к профессиональной деятельности. Рассматриваются современные подходы к дошкольному образованию в современной науке и практике. Анализируются особенности преподавания педагогических дисциплин, раскрываются профессиональные функции педагога.

Ключевые слова: профессиональная подготовка, будущие воспитатели, организация воспитания, дети дошкольного возраста.

Стаття надійшла до редколегії 30.04.2014

УДК 613.954

Т. П. КУЧАЙ
м. Черкаси

ПРОБЛЕМА ЗДОРОВ'Я У ФІЗИЧНОМУ І ПСИХІЧНОМУ РОЗВИТКУ ДИТИНИ

У статті розглядається проблема здоров'я у фізичному і психічному розвитку дитини; висвітлюється різноманітний спектр проблем, який розв'язується в школах Японії; досліджуються різні напрями: наступність шкільної освіти, диверсифікація навчальних програм, сучасна початкова освіта, фізичний розвиток, здоров'я та морально-етичне виховання дітей.

Ключові слова: здоров'я, освіта, дитина, фізичний розвиток.

Постановка проблеми. Модернізація системи шкільної освіти в країнах Сходу, спрямована на забезпечення якості навчально-виховного процесу в школах (створення інноваційних варіативних навчальних дисциплін, інтегральних програм, модульної системи проектування навчального процесу, організація практико-орієнтованих занять) припускає збереження й розвиток фізичного, психологічного й інтелектуального потенціалу учнів сучасної школи [16, с. 124]. На думку Лі Ван-

Тег, важко уявити, що такий напрям реорганізації навчального процесу в школах може бути якісно здійснений силами самої школи [21]. Тому фізична культура як навчальний предмет, фізичне виховання як процес освіти, спорт, рухова активність важливі самі по собі як шлях особистісного розвитку і як основа збереження здоров'я дітей для виконання широкого кола соціальних завдань, завдань загальної освіти й культурної взаємодії в сучасному суспільстві [20, с. 10]. Отже, фізичне

виховання учнів характеризується як шлях досягнення їхніх зовнішніх і внутрішніх цінностей, засіб здорового стилю життя дітей [3, с. 169].

Аналіз досліджень з означеної проблеми. Проблема здоров'я у фізичному й психічному розвитку дітей висвітлювалась у працях таких учених, як Лі Ван-Джу, Лі Ван-Тег, М. Забурдаєва, С. Кім, А. Комков, С. Менькова, В. Лях та ін.

Мета статті: розкрити складові фізичної культури; проаналізувати «навчальний курс» фізичного виховання учнів 1–2 класів початкової школи і навчальну програму фізичного виховання учнів загальноосвітніх шкіл Японії.

Виклад основного матеріалу дослідження. Складовими фізичної культури згідно з цільовою спрямованістю фізичного виховання школярів є: міцне здоров'я, добрий фізичний розвиток, оптимальний рівень рухових здібностей, знання й навички в галузі фізичної культури, мотиви й певні засоби здійснення фізкультурно-оздоровчої діяльності. Зміст фізичного виховання учнів забезпечує виховання ціннісних орієнтацій на фізичне й духовне вдосконалення особистості.

До навчального плану введено навчальний предмет з фізичного виховання, який представлений двома підпрограмами: «фізичне виховання» та «здоров'я». На проходження програми цього предмета в початковій школі виділено 90 годин на рік (2 год. на тиждень) згідно з навчальним планом. Навчальна програма фізичного виховання учнів загальноосвітніх шкіл Японії будується на основі загальної мети фізкультурної освіти та цільових настанов, передбачених для кожного шкільного рівня з виділенням підпрограм «фізичне виховання» та «здоров'я».

Як зазначає М.Забурдаєва, «Навчальний курс» фізичного виховання учнів 1–2 класів початкової школи включає дві теми: основні вправи та ігри; 3–4 класів – 6 тем: основні вправи, вправи на снарядах, емоційно-творчі вправи, ігри, плавання, здоров'я; 5–6 класів – 7 тем: будова тіла, вправи на снарядах, ігри з м'ячем, емоційно-творчі вправи, легка атлетика, плавання, здоров'я [16, с. 142]. Зміст «основних вправ» включає біг, стрибкові ігрові вправи, вправи з предметами на воді, рухливі ігри, виконання вправ в умовах змагань.

Слід зазначити, що в процесі цієї частини заняття в учнів формуються знання з безпеки в різних умовах рухової діяльності та формування норм громадського порядку.

Зміст теми «будова тіла» передбачає загальноорозвивальні вправи, силові вправи для розвитку основних груп м'язів, парні й групові вправи. Ці заняття, крім формування пропорційно розвинутої будови тіла, вдосконалення показників фізичного розвитку дітей, передбачає розв'язання завдань з формування в них потреб у заняттях подібного виду, інтересу до створення тілесної краси. «Емоційно-творчі вправи» формуються із вільних вправ і танців, виконуючи рухливі ритми, музичний супровід, імпровізацію спортивних і танцювальних рухів, відображаючи внутрішній стан, відчуття учня через світ рухів, світ танцю. На цих заняттях переслідується також мета досягнення потреби учнів у самовираженні своїх творчих можливостей із урахуванням особливостей розвитку регіону та інтересів учнів [16, с. 143–144].

Сучасні навчальні програми Японії з фізичного виховання учнів об'єднують процес формування знань з теорії фізичної культури й спорту з практичною діяльністю учнів у цій сфері [16, с. 144]. Останнім часом у цій країні формується тенденція до переходу від жорстко регламентованих центром навчальних програм до їх інноваційності, варіативності й диференціації в інтересах розвитку шкільної освіти, зокрема в плані розробки пропозицій з їх удосконалення, шляхом уведення навчального курсу «Інтегрований урок», дослідження наступності фізкультурно-спортивної освіти в системі шкільної освіти [16, с. 145]. Безумовно, в Японії є національні навчальні плани, але регіонам, школам надається можливість самостійно із урахуванням місцевих умов вносити відповідні корективи щодо організації і змісту навчального процесу. Як бачимо, фізичні вправи використовуються не лише в якості базових заходів фізкультурної освіти, а й для укріплення здоров'я. Особливо актуальним це питання є на сучасному етапі, коли значна частина дітей шкільного віку потерпає від гіподинамії, ожиріння, погіршення зору, хронічних хвороб. Міністерство освіти Японії прагне поєднати фізичне й моральне виховання шляхом організації Comprehensive com-

munity sports clubs, у діяльності яких беруть участь дорослі й діти, які мешкають в одному районі. Вони займаються різними видами спорту (як традиційними, так і сучасними європейськими) в позашкільний час. Проводяться змагання з іншими містами й районами. Крім можливості рухатися й зміцнювати свій організм, діти й дорослі отримують позитивні емоції, нові можливості для спілкування, співпраці, взаємодопомоги, набувають корисного життєвого досвіду [18, с. 169].

У другій половині ХХ ст. почала формуватися міжнародна система захисту дитинства: у 1946 році засновано Дитячий фонд ООН-ЮНІСЕФ; у 1989 році – Комітет ООН з прав дитини. Прийнято основні документи, що захищають права дітей: Декларація прав дитини (1959), Пекінські правила (1985), Конвенція ООН з прав дитини (1989), Всесвітня декларація про забезпечення виживання, захисту й розвитку дітей (1990). Зокрема, в статті 6 Конвенції з прав дитини зазначається на забезпеченні виживання й здорового розвитку дитини; у статті 29 – на те, що освіта дитини має бути спрямована на розвиток особистості, талантів, розумових та фізичних здібностей дитини в їх найповнішому обсязі [8, с. 509, 512]. Так, у книзі Масару Ибуки (засновника корпорації «Sony») «Після трьох років уже пізно» йдеться про те, що основи особистості закладаються у перші три роки життя. Дитина має вирости такою, щоб «вона мала глибокий розум та здорове тіло» [Цит. По 7, с. 22]. Коли у сінтоїстських або буддистських храмах проводяться церемонії з нагоди досягнення дітьми трьох, п'яти та семи років, пишне богослужіння завершується молитвою про дарування дітям міцного здоров'я [13].

Значна увага приділяється в дитячому садку Японії формуванню ціннісного ставлення до здоров'я. Задля цього діти вже на етапі дошкільного дитинства одержують значний обсяг фізичного навантаження: рухливі ігри (квач, скакалка, естафета тощо), в яких беруть участь і вихователі, і діти; екскурсії, походи, прогулянки; в кожному навчальному закладі працює колектив медичних працівників: лікар, медична сестра, стоматолог, фармацевт, куратор здоров'я; застосовується метод закалювання; дітей привчають до тілесної чистоти – існує культ чистоти, який проявляється

не лише в чистих руках, а й у чистому тілі, чистій білизні й чистому одязі, волоссі й зубах [6]. Як бачимо, з дитинства в дітей формуються такі цінності, як любов до чистоти, охайність, турбота про здоров'я. Особлива увага в дитинстві приділяється харчуванню. Меню в дитячих садках ретельно розробляється і обов'язково включає в себе молочні продукти, овочі й фрукти. Розраховується навіть вітамінно-мінеральний склад блюд та їх калорійність. Якщо ж діти відправляються на весь день на екскурсію (приблизно один раз на місяць), кожна мама має приготувати своїй дитині бентокоробочку з обідом, який включає відповідно до обов'язкових вимог 24 види продуктів [5, с. 166].

Дослідниця М. Курінна наголошує на тому, що в навчальному плані шкіл Японії на оздоровчо-трудова цикл припадає 46,0% навчального навантаження, природничо-математичний – 21%, гуманітарний цикл – 21,5%, художньо-естетичний – 10% [9]. Значна увага для поліпшення здоров'я учнів приділяється організації фізичної праці.

Останнім часом створюються спільні проекти з громадськими установами. Прикладами спільних проектів школи й громадськості в префектурі Ібаракі є шкільні ферми і так звані громадські коледжі, які складаються з різноманітних курсів для місцевого населення, таких як хлібопечення, агрономія тощо. Тут працюють учні місцевих шкіл, яким подобається спілкуватися з різними людьми, отримувати подяки. Школи також часто практикують вирощування квітів для офісів і урядових закладів, що дає учням можливість спілкуватися з працівниками різних громадських установ. Школярі не тільки вивчають природу на практиці, а й мають нагоду навчати дітей з дитячого садка й початкової школи викопувати картоплю, збирати груші й виноград. Учні відчувають реальні радощі й труднощі сільськогосподарського виробництва. Цей досвід є дуже важливим для учнів, які бажають пов'язати своє подальше життя з сільським господарством [18, с. 177]. Органи освіти префектури Ібаракі ставлять собі за мету зберегти багаті сільськогосподарські традиції регіону, виростити нове покоління сучасних фермерів із реальними сподіваннями, оптимізмом і високим професіоналізмом. Тому для бажаючих

робити кар'єру в сільському господарстві проводяться спеціальні лекції і тренінги. Надалі префектура планує розвивати співпрацю з сільськогосподарськими організаціями, а також забезпечувати учнів інформацією про останні сільськогосподарські технології і новинки менеджменту в епоху інтернаціоналізації та інформатизації [18, с. 178].

Існують різні варіанти тимчасового працевлаштування школярів при здійсненні тижневої програми «Спробуй себе»: робота в готелях (продаж сувенірів, привітання гостей, допомога в їх влаштуванні, прибирання кімнат, прибирання столів після сніданку та ланчу), робота в будинках для людей похилого віку (допомога під час прогулянок і відпочинку, миття підлоги, застилання ліжок, допомога під час роздачі їжі, прибирання столів після їжі), робота в дитячих центрах денного догляду (допомога в організації ігор і фізичних вправ для дітей, прогулянки з дітьми, роздача їжі, допомога вихователям під час денного сну), робота на фермах і в парках (вирощування квітів, догляд та прибирання за тваринами, випас худоби, підстригання трави, прибирання сміття в парках), робота в супермаркетах (робота на касовому апараті, розташування товарів у магазині, наклейка на товари цінників, прибирання) [18, с. 168]. Спеціалістами були детально проаналізовані враження учнів, батьків, учителів та представників громадськості від тижневої програми «Спробуй себе». Результати опитування учнів яскраво свідчать про позитивний вплив програми «Спробуй себе» як на особистість школярів, так і на психологічний клімат у школі, в родині та в суспільстві [1].

Ще одна цікава програма, за якою зараз працюють більше 140 шкіл Японії, має назву «сільські школи для міських учнів», яка теж спрямована на максимальний позитивний психічний і, що дуже важливо, фізичний розвиток учнів. Живучи та навчаючись у сільській місцевості, діти отримують неповторний досвід практичного застосування засвоєних знань під час спостереження за природою, походів, екскурсій, допомоги селянам в їхній щоденній праці. Вони проводять багато часу на свіжому повітрі, змагаються в різних видах спорту і одночасно уникають згубного впливу телевізора і нескінченних комп'ютерних ігор.

Отже, при організації фізичної праці школярів разом із профорієнтаційною роботою здійснюється й фізичний розвиток учнів, поліпшується їхнє здоров'я.

Важливим аспектом формування майбутнього громадянина є екологічна освіта. Так, у Японії формування природоохоронної свідомості здійснюється вже з 1910 року: спочатку у приватних школах, а потім і в державних навчальних закладах. З 1970 року запроваджено нову програму, в центрі уваги якої вивчення питань охорони довкілля та боротьби з його забрудненням [16, с. 268]. Неабияку роль у збереженні здоров'я відіграє підтримання в містах чистоти повітря. Зараз у Японії робиться ставка на те, щоб країна все більше ставала конструкторським бюро і головним складальним цехом, куди надходять напівфабрикати й деталі із цехів філіалів, розташованих в інших державах [12, с. 185]. У префектурі Сіга, де знаходиться найбільше озеро Японії Біва, існує спеціальна місцева програма екологічного виховання на базі Школи на воді. Ця програма включає навчальне плавання на кораблі Umi no ko («Дитина моря»). На ньому проходять дводенне тренування з ночівлею усі п'ятикласники префектури. Навчальне плавання є частиною шкільної програми. Це не тільки дозволяє учням практично дослідити води озера й вивчити його екосистему, а й допомагати дітям із різних регіонів префектури налагодити дружні стосунки між собою. Конкретна програма учнівських досліджень на кораблі включає: вивчення важливості водних ресурсів на прикладі озера; дослідження чистоти води в різних місцях озера; порівняння озера Біва та інших місцевих водоймищ; спостереження за планктоном, збирання водних рослин. Для розширення можливостей дитячого спілкування проводяться презентації шкіл (зазвичай сусідні школи беруть участь у плаванні разом), ігри, змагання. Досвід існування Umi no ko свідчить, що спільне плавання, крім суто освітніх цілей, навчає дітей співпраці та дисципліні. Японці часто називають префектуру Сіга «екологічно орієнтованою префектурою», тому що її керівництво приділяє особливу увагу охороні довкілля, зокрема озера Біва. Органи освіти префектури справедливо вважають, що діти, які здійснили подорож на Umi no ko, у майбутньому мати-

муть активну громадянську позицію, будуть піклуватися про озеро та довкілля, стануть захисниками природи [18, с. 177–178]. Острівне положення країни сприяє довговічності національних традицій. Властиві японцям відчуття спільності з природою, а також чистоплотність мають глибокі коріння. У побуті японці, які сповідують синто, проявляють релігійне ставлення до чистоти. У зв'язку з тим, що бруд ототожнюється в них із злом, очищення слугує основою всіх обрядів [12, с. 20]. Баня в Японії – це більше, ніж гігієнічна процедура. Це час для очищення (тілесного й духовного) – мисоги (обряд очищення водою) [14, с. 75].

У країні турбуються про створення безпечного й комфортного дошкільного й шкільного середовища. Зокрема, в префектурі Кіото для підвищення безпеки дітей і учнів під час перебування в навчальному закладі приміщення оновлюються, підвищується їх комфортність, здатність опиратися землетрусам, водонепроникність дахів. У 2003 році розпочалася та успішно здійснюється програма обов'язкового встановлення кондиціонерів у кожному приміщенні [18, с. 191].

У школах, у тому числі й початкових, створена шкільна консультативна система, щоб покращити психологічні умови навчання та запобігати проблемним явищам у середовищі. Консультанти допомагають учням створити оптимальний індивідуальний режим навчання й відпочинку, скерувати процес саморозвитку і самовдосконалення особистості, визначитися з планами на майбутнє. Так, згідно зі статистичними дослідженнями, 71,8% учнів звертаються до шкільного консультативного центру з питань удосконалення власного характеру й поведінки, 20,8% учнів турбують проблеми в навчанні, 0,6% учнів потребують консультації з приводу майбутньої кар'єри, 6,6% цікавляться іншими питаннями [2, с. 12]. На посаду шкільних консультантів призначаються лише досвідчені високопрофесійні психотерапевти [18, с. 191].

І. Тихоцька, вивчаючи зміни в життєвому циклі японців, зазначає, що в залежності від того, до яких верств населення вони належать, в яких умовах виховуються, вже з перших кроків їхнє життя в певній мірі детерміноване [19, с. 118]. Чотири тисячі років тому середня тривалість життя становила 18 років, дві тисячі років тому – 22 роки, у середні ві-

ки – 35 років, сто років тому – 41 рік. Упродовж ХХ ст. завдяки розвитку медицини та профілактичних засобів, спрямованих на укріплення здоров'я, ранньої діагностики захворювань відмічалось швидке збільшення середньої тривалості життя. Зокрема, в Японії перед другою світовою війною середня тривалість життя становила 50 років, у середині 60–70-х – років, на рубежі 70–80-х років перевищила 70 років, а зараз уже й 80 років (найвища в світі). На кожний життєвий цикл розраховується й уся суспільна система – освіта, соціальне страхування, медичне обслуговування, пенсійне забезпечення тощо. Перехід до 80-ти річного циклу викликав ряд змін: період дитинства став більш тривалим, збільшився час активного накопичення знань, розвитку здібностей [19, с. 115].

Отже, в житті японців відбуваються значні зміни у зв'язку із збільшенням їхнього життєвого циклу і в роботі, і в організації відпочинку.

З метою поглиблення в учнів відчуття цінності власного життя та здоров'я в навчальних закладах префектури Кіото проводяться семінари, необхідні для інформування учнів про особливості здорового способу життя й раціонального харчування, в тому числі для попередження харчових отруєнь [18, с. 187]. У директивних матеріалах Міністерства освіти Японії вказується на прищеплення дитині навичок здорового, безпечного і щасливого життя, а також на стимулювання творчого інтересу, до (крім музики, гри, малювання) спорту [4, с. 34]. На думку С. Максимюк, японці навіть у процесі реформування і пристосування до умов і вимог сучасного світу спромоглися зберегти традиційну національно-філософську основу, збагатили її західним прагматизмом і створили власну нову систему, в основі якої лягли крім інших і такі принципи: морально і фізично готувати дітей до життя в реальних умовах сьогодення; спиратися на етнонаціональні цінності і традиції, формуючи на їх основі патріотично налаштованого і національно зорієнтованого громадянина. Тому японці активні, самостійні, але не відірвані від колективу. Навіть на сучасному етапі реформування педагоги ставляться до групи як до єдиного цілого, особисті якості учня сприймаються через хан (підгрупа) або клас. Успіх одного – це успіх колективу, як і

невдача. Це твердження давно перетворилось на постулат виховної системи і навіть на специфічну етнонаціональну особливість японського суспільства [11].

Отже, останнім часом заохочується участь учнів у різних видах діяльності: спорт, музика, образотворче і прикладне мистецтво; при навчальних закладах функціонують редакції газет, аматорські театри, студії дизайну, моделювання і програмування та ін.

Список використаних джерел

1. Japanese Government Policies in Education, Science, Sports and Culture 1999. Educational Reform in Progress. — Tokyo, 2000. — 98 p.
2. Kyotofu no kyouiku 2003. Kyotofu kyouiku iinkai, 2003. — 14 p.
3. The development of education in japan. National Report of Japan by Ministry of Education, Culture, Sports. Science and Technology (MEXT). — August, 2004. — 96 p.
4. Андреев В. І. Система освіти в Японії / В. І. Андреев. — Мн. : Національний ін-т освіти, 1995. — С. 34.
5. Гаврилюк О. Підготовка майбутніх фахівців у американській та японській зарубіжних системах вищої професійної освіти / О. Гаврилюк // Вісник Львівського ун-ту. — Серія Педагогіка. — 2005, Вип. 19, Ч. 1. — С. 234—240.
6. Исидзака К. Образование в Японии / Из информационных материалов Посольства Японии. — М. : 1991. — С. 9.
7. Катасонов В. В. Семейное воспитание в России и за рубежом : традиции и современность / Катасонов В. В., Поветьев П. В. — Москва, 2009. — Электронный ресурс — Режим доступа: http://www.nirsi.ru/NewGeneration/n107/Sem_vos.pdf/.
8. Конвенции о правах ребенка. Педагогический энциклопедический словарь / гл. ред. Б. М. Бим-Бад. — М. : Большая Российская энциклопедия, 2003. — 528 с.
9. Курінна М. Г. Особливості змісту загальної освіти в Японії — Электронный ресурс — Режим

доступу: <http://nvd.luguniv.edu.ua/archiv/NN14/11kmgovy.pdf>.

10. Лебедева И. П. Японский феномен / И. П. Лебедева, С. Б. Маркарян, Э. В. Молодякова и др. — М. : РИО Ин-т востоковедения, Центр по изучению соврем. Японии, Яп. фонд Рос. акад. наук, 1996. — 180 с.
11. Максимюк С. П. Актуальні проблеми за рубіжної педагогіки. Освіта в Японії // Бібліотека українських підручників. — Электронный ресурс — Режим доступа: http://libfree.com/113375695_pedagogikaosvita_yaponiyi_zvyazok_zhittvam.html.
12. Овчинников В. В. Ветка сакуры / В. В. Овчинников. — М., 1971. — 286 с.
13. Павлова Т. Традиції та реформи сучасної японської школи — Электронный ресурс. — Режим доступа : <http://osvita.ua/school/theory/1021>.
14. Пронников В. А. Японцы : этнопсихологический очерк / И. Д. Ладанов, В. А. Пронников. — М. : ВИМ, 1996. — 400 с.
15. Салимова К. И. Восхождение к успеху / К. И. Салимова // Воспитание в Японии : История и современность. — Токио, 1993.— С.158.
16. Сбруева А. А. Японія. Енциклопедія освіти / акад. пед. наук України; головний ред. В. Г. Кремень. — К. : Юрінком Інтер, 2008 — 1040 с.
17. Сбруева А. А. Порівняльна педагогіка : навч. посіб. / А. А. Сбруева. — Суми : Редакційно-видавничий відділ СДПУ, 1999. — 300 с.
18. Свердлова Т. Г. Теоретичні засади процесу гуманізації освіти в Японії. дис. ... канд. пед. наук / Т. Г. Свердлова. — Київ, 2004. — 216 с.
19. Тихоцкая И. С. Изменения в жизненном цикле японцев и место молодёжи в современном обществе // Выпуск XXXII. История и культура традиционной Японии / ред. И. С. Смирнова, отв. ред. А. Н. Мещеряков. — М. : Наталис, 2010. — С. 462. — 480 с.
20. Уроки любования природой – часть школьной программы : [Электронный ресурс]. — Режим доступа : <http://izbachitalnja.ru/yumor/uroki-lyubovaniya-prirodoj-chast-shkolnoj-programmy>.
21. Японским Школьникам Преподают Уроки Любования Природой: [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <http://mironova.com.ua/blog/2013/5/11/>.

КУЧАЙ Т. П.

Cherkasy

HEALTH PROBLEMS IN THE PHYSICAL AND MENTAL DEVELOPMENT OF CHILDREN

The article addresses the problem of health in physical and mental development of children. Lights up the range of problems that is solved in the schools of Japan, diversified, we investigate different areas: the continuity of schooling; diversification of educational programs; modern primary education, physical development, health and aesthetic and moral education of children. Recently, encouraging the participation of students in various activities: sports, music, fine and applied arts; when schools operate editorial offices, amateur theaters, design studios, design and programming and so on. The components of the basics of physical training in accordance with the thrust of physical education students are: strong health, good physical development, the optimal level of motor abilities, knowledge and skills in physical education, motivation and means to implement certain sports and recreation activities. The content of physical education students provides education value orientations on physical and spiritual perfection of the individual.

Keywords: health, education, child, physical development.

КУЧАЙ Т. П.

г. Черкассы

ПРОБЛЕМА ЗДОРОВЬЯ В ФИЗИЧЕСКОМ И ПСИХИЧЕСКОМ РАЗВИТИИ РЕБЕНКА

В статье рассматривается проблема здоровья в физическом и психическом развитии ребенка. Освещается разнообразный спектр проблем, который решается в школах Японии, исследуются различные направления: преемственность школьного образования, диверсификация учебных программ, современное начальное образование, физическое развитие, здоровье и эстетично нравственно-эстетическое воспитание детей.

Ключевые слова: здоровье, образование, ребенок, физическое развитие.

Стаття надійшла до редколегії 25.04.2014